

בית המשפט המחוזי בבאר שבע**ה"פ 52327-05-17 Enovative Technologies LLC נ' ליאור****בפני כב' השופט שלמה פרידלנדר****מבקשת Enovative Technologies LLC****ע"י עו"ד אריק שרבי****נגד****משיב גבריאל ראובן ליאור****ע"י עו"ד לירון פרמינגר**

חקיקה שאוזכרה:

[חוק אכיפת פסקי-חוק, תשי"ח-1958: סע' 3, 6\(א\), 11](#)[תקנות סדר הדין האזרחי, תשמ"ד-1984: סע' 355](#)[חוק הפרשנות, תשמ"א-1981: סע' 12](#)[חוק החוזים \(חלק כללי\), תשל"ג-1973: סע' 25\(ב\)](#)[חוק פסיקת ריבית והצמדה, תשכ"א-1961](#)

מיני-רציו:

* התקבלה בקשה לאכיפת חיוב כספי בפסק חוק. המבקשת הרימה את הנטל להוכיח את תקינות הפסק, והמשיב לא הרים את הנטל לפסול אותו מאכיפה.

* דיון אזרחי – אכיפת פסקי-חוק – בקשה לאכיפת פסק חוק

* משפט בינלאומי פרטי – פסקי-חוק – אכיפתם

* דיון אזרחי – אכיפת פסקי-חוק – תנאים

.

בקשה לאכיפת חיוב כספי בפסק חוק, לפי סעיף 3 בחוק אכיפת פסקי חוק, התשי"ח-1958.

.

בית המשפט קיבל את הבקשה, ופסק כלהלן:

הליך של אכיפת פסק חוץ אינו ערעור על פסק החוץ. הכלל הוא שפסק חוץ ייאכף בישראל, בכפוף לדרישות החוק; ודרישות החוק אינן לכך שבית המשפט הישראלי יבחן ויאשר שוב את נכונותו של הפסק, אלא רק לכך שבית המשפט הישראלי יודא את תקינותו.

המומחה לדין האמריקאי מטעם המבקשת סקר את ההליך המשפטי האמריקאי וקבע שהיה תקין; כי ניתנה למשיב הזדמנות הוגנת להתגונן במסגרתו; וכי התקיימו בפסק החוץ כל דרישותיו של חוק אכיפת פסקי חוץ. המומחה שלל התקיימותן של עילות לאי אכיפת הפסק לפי חוק זה.

המשיב טען טענות עובדתיות שונות נגד תקינותו של ההליך האמריקאי; אך לא תמך אותן בתצהיר ולא הוכיחן בראיות אחרות, לרבות ובמיוחד בחוות דעת נגדית של מומחה לדין האמריקאי. המשיב הוסיף וטען גם טענות משפטיות שונות, שלא נמצא בהן ממש, ואשר נחזו כניסיונות סרק משפטיים לדחוק את הקץ ולעכב את אכיפת הפסק. טענות אלו נסתרו, אחת לאחת, בטיעוניה של המבקשת ובחוות דעתו של המומחה מטעמה, והן נדחות בפסק דין זה.

פסק דין

מבוא וטענות הצדדים

1. לפניי בקשה (מתוקנת) לאכיפת חיוב כספי בפסק-חוץ, לפי [סעיף 3 בחוק אכיפת פסקי-חוץ](#), **התשי"ח-1958** (להלן: "הבקשה" ו"החוק", בהתאמה).
2. פסק-החוץ הנדון הוא צו ("Order") של בית המשפט הפדרלי במחוז מרילנד (כב' השופט J. Bredar) מיום 29.9.2015, בתיק מס' JKB-14-3956 [המקור והתרגום צורפו בנספח 8 לבקשה המתוקנת; להלן: "הפסק". להלן יהיו ההפניות לאסופה זו בציון מספר הנספח בלבד].
3. הפסק ערוך כמעין "פסיקתא" המפרטת את הסעדים שבהם זיכה בית המשפט את התובעת שם, המבקשת כאן, חברת Enovative Technologies LLC (להלן: "אינובייטיב"), נגד הנתבע שם, המשיב כאן, מר גבריאלי ראובן ליאור (להלן: "ליאור").
4. הרקע לפסק מפורט בפתיח לפסק דינו של בית המשפט שלערעור, בית המשפט הפדרלי לערעורים בגליל (Circuit) ה-4, אשר דחה את ערעורו של ליאור ואישר את הפסק. לפי האמור שם, בית המשפט קמא קבע כי ליאור גרם לאינובייטיב נזקים בזדון, לאחר שהסתיימה העסקתו כמנהלה [נספח 3].
5. בגין מעשים אלה חייב בית המשפט הפדרלי במחוז מרילנד את ליאור לשלם לאינובייטיב פיצוי בסך \$3,640,303, בצירוף ריבית עד הפסק בסך \$6,375, וריבית פדרלית חוקית ממועד הפסק עד הפירעון [סעיפים 5-8 בפסק].

6. הבקשה שלפניי היא לאכיפת החיוב הכספי בלבד ; למעט צו המניעה הכלול בפסק, אשר אוסר על ליאור לפגוע באינובייטיב בדרכים שונות, לרבות התחרות בעסקיה למשך 5 שנים [סעיף 17 בבקשה המתוקנת ; סעיפים 10-11 בפסק].
7. ליאור הוסיף וביקש בבית המשפט העליון של ארה"ב רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט הפדרלי לערעורים, אך בקשתו נדחתה [נספח 13].
8. לבקשה צורף תצהיר של מנהל במבקשת, מר פביאן א' רוסאדו ; וחוות דעת מומחה למשפט אמריקאי, עו"ד זאב קורמן, אשר מפרטים ומבארים את התשתית לבקשה, בזיקה לדרישות החוק. כן צורף תזכיר ("Memorandum") המפרט את נימוקי הפסק, שאליו הפנה הפתיח לפסק [נספח 9].
9. אינובייטיב טוענת כי הפסק הוא פסק דין סופי וחלוט, שניתן על ידי ערכאה מוסמכת ; כי החיוב הכספי מושא הבקשה הוא בר ביצוע בארה"ב, וניתן לאכיפה בישראל ; וכי אינו סותר את תקנת הציבור. קיימת הדדיות בין ארה"ב בכלל, ומדינת מרילנד בפרט, לבין ישראל, לעניין אכיפת פסקי דין של המדינה האחרת ; ולפיכך ראוי להכריז על היות הפסק אכיף בישראל.
10. ליאור, במסגרת תשובותיו לבקשה המקורית ולבקשה המתוקנת ותגובתו לתגובת אינובייטיב על תשובתו לבקשה המתוקנת, טוען כי הצו אינו בגדר "פסק דין" לעניין החוק. יש להתעלם מן ה"תזכיר", שאין ידוע מה מקורו, ובלעדיו הצו אינו מנומק. לא צורפו תרגומים כנדרש, ויש להתעלם ממסמכים שלא תורגמו, לרבות התזכיר האמור, ומחלקי חוות הדעת של המומחה שהסתמכו עליהם. הנוטר אינו מבסס הבקשה, ולפיכך דינה לסילוק על הסף. החלקים הלבר-כספיים בפסק אינם ניתנים לאכיפה [לפי סעיף 3 בחוק] – אלא להכרה [לפי סעיף 11 בחוק], הטעונה הסכם מיוחד בין ישראל ומרילנד שאינו קיים ; ולא ניתן לאכוף חלק מן הפסק. צו המניעה, האוסר על ליאור להתחרות באינובייטיב גם מחוץ לארה"ב, חורג מסמכות בית המשפט שנתן את הפסק, וסותר את תקנת הציבור בישראל, בהיותו פוגע בזכות החוקתית של ליאור לחופש העיסוק. הפיצוי שנפסק עלה בהרבה על סכום התביעה המקורי, כנראה בעקבות מסמכים חסויים שאינובייטיב הציגה לביסוס נזקיה הנטענים במסגרת עשרות הליכי ביניים במעמד צד אחד. לליאור, ששהה אז בתאילנד ולא היה מיוצג, לא ניתנה הזדמנות הוגנת להתמודד עמו. לפיכך עולה חשש כי הפסק ניתן במרמה, בחסות טענות כוזבות שהועלו בהליכים חסויים אלה. אינובייטיב, שטענה כי עורכי דינו קיבלו הודעה על אותם הליכים, לא הוכיחה שבפועל הבקשות וצרופותיהן הומצאו להם. הפיצוי שנפסק עולה מאות מונים על הנזק הממשי הנטען. אין הדדיות בין ישראל למרילנד. המומחה מטעם אינובייטיב אינו מומחה לדיני מדינת מרילנד. אין לאכוף הפיצוי העונשי. לא נקבע בפסק מועד לקיום החיוב הכספי.
11. ליאור לא צירף לטיעוניו תצהיר לאימות העובדות הכלולות בהם, וכן חוות דעת מומחה לדין האמריקאי, בטענה שטיעוניו משפטיים ועולים מן הבקשה וצרופותיה.

12. אינובייטיב, במסגרת הבקשה המתוקנת (שהוגשה לאחר שליאור העלה את טענותיו בתשובתו לבקשה המקורית), ובמסגרת תגובתה לתשובת ליאור לבקשה המתוקנת, טוענת כי ליאור דווקא כלל בתשובתו טענות עובדתיות, אשר היו כוזבות ולא נתמכו בתצהיר. בניגוד לטענתו, היה מיוצג בהליך האמריקאי ופעיל במסגרתו. עורכי דינו קיבלו הודעה על בקשותיה של אינובייטיב להצגת מסמכים חסויים (מטעמי סודיות מסחרית, כדי שליאור לא ינצל את התוודעותו להם כדי להזיק עוד לאינובייטיב). הותר לעורכי דינו של ליאור – בהסכמת אינובייטיב – לעיין במסמכים החסויים, ובלבד שלא יגלו אותם לליאור. הותר לליאור להשתתף בדיונים ולחקור עדים באמצעות שיחת וועידה (נוכח שהותו בתאילנד). שני ערעורים של ליאור נדחו. כל טענותיו בדבר צו המניעה ואיסור התחרות הפכו בלתי רלבנטיות בעקבות זניחת בקשתה של אינובייטיב לאכוף חלקים אלה של הפסק. עו"ד קורמן מומחה לדין האמריקאי בכללו, ואין בעובדה שהוא בעל רישיון עריכת דין במדינות ניו יורק וניו ג'רזי, ולא במדינת מרילנד, כדי לפסול אותו מלהגיש חוות דעת מומחה בעניינו. ליאור הכיר בהליך האמריקאי, מעצם העובדה שהשתתף בהליך על ידי העלאת טענות לגוף העניין, חקירת עדים (באמצעות שיחת וועידה מתאילנד, כאמור), הגשת תביעה שכנגד (שנדחתה), וערעורים לגוף הפסק (שכאמור נדחו אף הם). ליאור עצמו התייחס ל"צו" של בית המשפט הפדרלי במחוז מרילנד כאל פסק דין סופי לכל דבר ועניין, במסגרת ערעורו על פסק זה לבית המשפט הפדרלי לערעורים. פיצויים עונשיים מקובלים בארה"ב בהקשר של גרימת נזק בזדון, כבעניינו. סכום התביעה הועלה בעקבות הנתונים המסחריים החסויים ששיקפו את היקף הנזק, ונוספו לו ראשי נזק כלליים. הפסיקה נתנה משקל מכריע לחוות דעת מומחה לדין הזר, שבעניינו לא אותגרה על ידי חוות דעת נגדית מטעם ליאור. עקרון ההדדיות באכיפת פסקי חוץ פורש בפסיקה בגמישות, תוך הסתפקות בהדדיות פוטנציאלית. אין מניעה לאכיפת חיוב מסוים מתוך פסק-חוץ. לא היה צורך לתרגם מסמכים נוספים מלבד הפסק שמבוקש לאוכפו, לרבות התזכיר שאינו חלק מן הפסק, ואשר ההנמקה שבו אינה נחוצה להליך האכיפה – שהרי אינו כרוך בביקורת ערעורית. אין חובה לצרף לתרגום אישור קונסולרי, ודי באישור נוטריוני להנחת דעת בית המשפט.

דיון והכרעה

13. הליך זה הסתבך והתארך שלא לצורך עקב טענות קנטרניות, טורדניות וארכניות של ליאור, שלא מצאתי בהן ממש, ואשר נראה שלא נועדו אלא כדי לדחוק את הקץ.

14. ראשית-כל יוטעם כי דין זה הוא כעובדה, שיש להוכיחה בחוות דעת מומחה. לפניי חוות דעת מומחה מטעם אינובייטיב בלבד, שכלל לא אותגרה על ידי חוות דעת מומחה נגדית, מטעם ליאור. בנסיבות כאלה, רק כאשר חוות הדעת היחידה מופרכת על פניה, או נסתרת מתוך החומר שבתיק – יקבע בית המשפט שאין היא מבססת את הבקשה. עניינו רחוק מאוד מכך.

15. המומחה, עו"ד קורמן, הוא בעל קורות חיים מרשימים. בין שאר פרטי השכלתו וניסיונו, הוא מוסמך למשפטים מאוניברסיטת ניו יורק (NYU). מן המפורסמות כי בית הספר למשפטים של אוניברסיטה זו נמנה עם עילית בתי הספר למשפטים בארה"ב. הוא מכשיר את טובי המשפטנים של ארה"ב כולה, ולא רק מלמד את דיני מדינת ניו יורק. עו"ד קורמן הוא גם בוגר של משרד עורכי הדין **Skadden, Arps, Slate, Meagher & Flom**. מן המפורסמות (בקרב הקהילה המקצועית הרלבנטית) כי משרד זה נמנה עם משרדי עורכי הדין עתירי המוניטין של ארה"ב. שירותיו המשפטיים חובקים את המשפט האמריקאי לרבדיו הפדרליים והמדינתיים המגוונים. לא מצאתי, אפוא, כל יסוד לטענת ליאור כי אין להסתמך על חוות דעתו בדבר הדין של מדינת מרילנד והדין הפדרלי של ארה"ב; מה גם שכאמור – ליאור לא הציב מול חוות דעתו של עו"ד קורמן חוות דעת נגדית מוסמכת יותר, או בכלל.

16. אין זה נכון כי טיעוני ליאור אינם מכילים עובדות. נדבך מרכזי בטיעוניו עוסק בקורות ההליך האמריקאי, התנהלותו של ליאור ושל עורכי דינו במסגרתו, והנזקים שליאור גרם לאינובייטיב (שלטענת ליאור אינם מכוננים יחס מידתי לפיצויים שנפסקו בגינם). כל אלה הן עובדות, שליאור לא תמך בתצהיר ובראיות כלשהן. ליאור לא הגיש חוות דעת מומחה, לביסוס טענותיו בדבר אי-התקינות הנטענת של ההליך האמריקאי, והפגיעה הנטענת בזכויותיו הדיוניות של ליאור במסגרתו. ליאור גם לא הגיש תצהירים מאת עורכי דינו בהליך, לביסוס טענותיו אודות הפגמים בשיתופם בו. ליאור גם לא הגיש חוות דעת כלכלית, לצורך הפרכת הממצאים של בית המשפט האמריקאי בדבר נזקיה של אינובייטיב, והארת הפיצוי שנפסק באור בלתי סביר. אפילו היה ליאור מוכיח את כל אלה, ספק רב אם היה בכך כדי לשלול את אכיפת הפסק; שהרי בית משפט זה אינו יושב כערכאת ערעור על בית המשפט האמריקאי. אולם ליאור אפילו לא התחיל לנסות לקעקע את הפסק. הוא רק התיו טענות טורדניות וקנטרניות לכל עבר.

17. [חוק אכיפת פסקי-חוץ](#) קובע כלהלן:

3" **בית משפט בישראל רשאי להכריז פסק-חוץ כפסק אכיף אם מצא שנתקיימו בו תנאים אלה:**

- (1) **הפסק ניתן במדינה שלפי דיניה בתי המשפט שלה היו מוסמכים לתתו;**
- (2) **הפסק אינו ניתן עוד לערעור;**
- (3) **החייב שבפסק ניתן לאכיפה על פי הדינים של אכיפת פסקי דין בישראל, ותכנו של הפסק אינו סותר את תקנת הציבור;**
- (4) **הפסק הוא בר-ביצוע במדינה בה הוא ניתן.**

4. (א) **פסק-חוץ לא יוכרז אכיף אם ניתן במדינה שלפי דיניה אין אוכפים פסקים של בתי המשפט בישראל."**

18. עיינו הרואות כי החוק אינו מורה לבית המשפט הישראלי לבחון את נכונותו של פסק-החוק, אלא את תקינותו. כמה שנאמר [ע"א 221/78 עובדיה נ"י כהן] (פורסם בנבו) [24.1.1979], סוף פסק דינו של כב' השופט א' ויתקון]:

"בדוננו בשאלה אם יש או אם אין להכיר בפסק-חוק, אין אנו יושבים כערכאת ערעור, ונטייתנו היא לכבד את הפסק כמות שהוא ולא להרהר אחרי מידותיו. זהו הכלל..."

ועוד נאמר [ע"א 1948/15 JTC VTB BANK נ"י מרגוליס] (פורסם בנבו) [6.3.2017], פסקה 14]:

"בהידרשות לבקשה לאכיפת פסק-חוק, אל לנו להיזקק לבחינה מקומית מחודשת של ההליך המשפטי שהתנהל בערכאה הזרה, תוצאותיו וההנמקות שבבסיסו – בבחינת בדיקת ציטיותיו של הפסק הזר, וכל שעלינו לבחון הוא האם עלה בידי המבקש את אכיפת הפסק הזר להוכיח קיומם של התנאים הנדרשים לכך בחוק, ומנגד – האם המתנגד לאכיפת הפסק הוכיח קיומה של אחת או יותר מן ההגנות המנויות בסעיף 6 לחוק. אף אם נפלו טעויות בפסק-החוק, ואפילו טעויות קשות ובולטות בין של חוק ובין של עובדה, לא יהיה בכך כדי למנוע את הכרזת הפסק כאכיף על-ידי בית המשפט (...). כל זאת, בין היתר, בשל הרצון לשים קץ להתדיינויות המשפטיות, שכן אין טעם ששכסוך שנדון והוכרע יפתח בשנית במדינה נוספת באופן שיביא להכבדה מיותרת על המערכות השיפוטיות במדינות השונות; בשל הצורך לעשיית צדק עם הצדדים להליך ולא להביאם להתדיין פעם אחר פעם באותו עניין; ובשל השאיפה לכבד מערכות משפט ושיפוט זרות ולטפח יחסי גומלין בינלאומיים אשר יבטיחו אכיפת פסקי דין מקומיים-ישראלים באותן המערכות (...)."

הכלל הוא, אפוא, כיבודו ואכיפתו של פסק-חוק; ואי-אכיפתו היא החריג – בכפוף להוראות החוק.

19. כמבואר בחוות דעתו של עו"ד קורמן, הפסק ניתן על ידי בית משפט אמריקאי מוסמך, לפי הדין הפדרלי והמדינתי החל. ליאור לא אתגר כלל את התקיימותו של תנאי זה בחוק.

20. ברור שהפסק אינו ניתן לערעור; שהרי ליאור מיצה את כל שלבי הערעור, והגיע עד בית המשפט העליון של ארה"ב, אשר דחה את בקשתו לרשות ערעור [נספח 13].

21. החיוב הכספי שמבוקש לאוכפו הוא חיוב כספי רגיל בתכלית (גם אם לא-קטן), שאין מניעה לאוכפו בישראל. אין בחיוב כספי המוטל על מעוול ומפר חוזה, בגין נזק שגרם בזדון לנפגע, שום דבר הסותר את תקנת הציבור.

22. הפסק, ובוודאי החיוב הכספי שבו, ניתן לאכיפה, גם בארה"ב בכלל ובמדינת מרילנד בפרט.

23. אין שחר גם לטענת ליאור בשאלת ההדדיות בין המדינות הנוגעות בדבר באכיפת פסקי דין של המדינה האחרת. פסק הדין ניתן על ידי בית משפט אמריקאי פדרלי, כלומר: בית משפט של ארה"ב. מן המפורסמות שארה"ב היא המדינה שעמה יש לישראל יחסים קרובים ביותר בכל מישור; וכמעט

לא יעלה על הדעת לפקפק בכך שעל ישראל לכבד ולאכוף פסקי דין של בתי המשפט של ארה"ב (ולהיפך). אכן, המומחה עו"ד קורמן מאשר שאכיפה הדדית כזו נעשית חדשים לבקרים. ליאור לא סתר זאת, ולא הביא ראשית ראיה – בחוות דעת מומחה, כנדרש – לטענה כי לפי דיניה של ארה"ב אין אוכפים פסקים של בתי המשפט בישראל.

24. המדינה הרלבנטית לבחינה זו היא ארה"ב, ולא מרילנד; הן משום שהפסק הנדון ניתן על ידי בית משפט פדרלי של ארה"ב, ולא בית משפט מדינתי של מרילנד, הן משום שהמסגרת המדינתית הרלבנטית ליחסים עם מדינות חוץ – ויחסים משפטיים בכלל זה – היא המסגרת הפדרלית של ארה"ב, ולא המדינות השונות שסמכויותיהן משתרעות כלפי פנים. למעלה מן הצורך, ההדדיות המתבטאת באכיפת פסקים ישראלים צריכה להיבחן מול ארה"ב אפילו אם הפסק האמריקאי שמבוקש לאכפו בישראל ניתן על ידי בית משפט מדינתי או עירוני; ולא סביר לדרוש הדדיות קונקרטית בין כל מסגרת מוניציפלית המקיימת ערכאה שיפוטית לבין מדינת החוץ הנוגעת בדבר.

25. יוטעם כי די בהוכחת הדדיות פוטנציאלית, ואין צורך להוכיח הדדיות קונקרטית. לשון החוק אינה מתנה אכיפה בהוכחת הדדיות, אלא שוללת אכיפה אם דיני המדינה האחרת שוללים אכיפה של פסקים ישראלים. כלומר, הרף ההוכחתי נמוך; והנטל התוכני הפוך [ע"א 7884/15 [רייטמן נ' Jiangsu Overseas Group Co. Ltd.](#) (פורסם בבנו) 14.8.2017]. כדי שהפסק לא ייאכף, על המתנגד לאכיפה לשלול אפילו פוטנציאל של אכיפה הדדית, לאור דיני מדינת-החוץ; דבר שיש להוכיחו בחוות דעת מומחה. מומחה אינובייטיב הראה, למעלה מן הצורך, הדדיות קונקרטית; וליאור לא הביא שמץ ראיה לסתירת קביעתו. אכיפת הפסק דן אינה מעוררת, אפוא, כל בעיית הדדיות.

26. [סעיף 6\(א\)](#) בחוק מורה כי –

"פסק-חוץ לא יוכרז אכיף אם הוכח לבית המשפט אחד מאלה:

- (1) הפסק הושג במרמה;
- (2) האפשרות שניתנה לנתבע לטעון טענותיו ולהביא ראיותיו לפני מתן הפסק לא היתה, לדעת בית המשפט, סבירה;
- (3) הפסק ניתן על ידי בית משפט שלא היה מוסמך לתתו על-פי כללי המשפט הבין-לאומי הפרטי החלים בישראל;
- (4) הפסק נוגד פסק דין אחר שניתן באותו ענין בין אותם בעלי דין ושעודנו בר-תוקף;
- (5) בעת הגשת התביעה בבית המשפט במדינה הזרה היה משפט תלוי ועומד, באותו ענין ובין אותם בעלי דין, בפני בית משפט או בית דין בישראל."

27. אף אחת מעילות אלה אינה מתקיימת בענייננו. התובע טוען, בשפה רפה, כי "מסמכים חסויים אלו, ככל הנראה, כללו טענות ו/או ראיות מטעות ו/או שקריות (...), אשר כל מטרתן להשיג פסק דין במרמה ועל דרך הרמייה" [פסקה 178 בתשובת ליאור לבקשה המתוקנת; ההדגשה

הוספה]. אולם מרמה היא טענה חמורה, מעין פלילית, שהנטל להוכיחה מוגבר; וטענה כזו לא תקובל על בסיס כה ספקולטיבי, ללא כל תשתית ראייתית. יוזכר כי מול חשד סתמי זה עומד הסבר פשוט, המובא בחוות דעתו של עו"ד קורמן, שלפיו הפיצוי נגזר מנתונים מסחריים חסויים, שהוכחו להנחת דעתו של בית המשפט האמריקאי, ואשר לעורכי דינו של ליאור ניתנה הזדמנות הוגנת להתמודד עמם. לא הוכחה גם טענת ליאור להיעדר הזדמנות סבירה להתגונן בהליך האמריקאי. אדרבא: בחוות דעתו של עו"ד קורמן מוכח היפוכו של דבר [שם, סעיפים 96-120]. אין אפילו טענה, שלא לומר טענה מבוררת, להתקיימותה של איזו מן העילות האחרות לאי-הכרזה על הפסק כאכיף בישראל.

28. הליכי הערעור על הפסק, שבהם נקט ליאור עצמו, תוך שהוא מתייחס ל"צו" כפסק דין סופי וניתן לערעור לכל דבר ועניין – מפריכים את כל הנטען בעמודים הרבים שליאור השחית על הטענה התמוהה, הנסמכת על הכותרת "Order", שלפיה אין מדובר בפסק בכלל, ובפסק אכיף בפרט. גם חוות דעתו של עו"ד קורמן, שלא נסתרה, סותרת מכל וכל טענה זו. כפי שכבר צוין, הצו האמור מפנה לתזכיר שבו פורטו נימוקיו; וגם ערכאת הערעור, שדנה בצו, התייחסה אליו כאל חלקו האופרטיבי של פסק דין לכל דבר ועניין, ודנה בנימוקיו. טענה זו, שהוקדש לה מספר דו-ספרתי של עמודים בתשובת ליאור (כמחצית היקפה), היא אחד משיאי הקנטרנות והטורדנות במסכת טיעוניו.

29. בהחלטתי מיום 13.8.17 הוריתי לאינובייטיב לצרף לבקשתה המתוקנת תרגומים של מסמכים מהותיים. לאור החלטה זו, אינובייטיב הייתה מצופה לצרף תרגומים של התזכיר ושל פסק הדין בערעור. נוכח מתכונתו הלקונית של הפסק, הדומה יותר לפסיקתא מאשר לפסק דין – היה מקום לראות בתזכיר כמסמך משלים לפסק, ובפסק הדין בערעור – משום הדגמת מעמדו כפסק סופי, חלוט ואכיף. אי-צירופם של תרגומים מאושרים של מסמכים אלה היה בבחינת מחדל דיוני של אינובייטיב. אולם, הגם שאשקול עניין זה במסגרת פסיקתן של הוצאות המשפט – איני רואה בכך עניין מהותי העשוי לשנות את תוצאתו של פסק דין זה. אזכיר כי מדובר במסמכים קצרים, בשפה האנגלית, שליאור שולט בה, אשר נסקרו בחוות דעתו, בעברית, של עו"ד קורמן. לבסוף אזכיר כי עצם הדרישה לתרגום, וצורת אימותו, הושארו לשיקול דעתו של בית המשפט הדין בבקשת האכיפה [תקנה 355 בתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984].

30. לא מצאתי טעם ואסמכתא להסתייגותו של ליאור מבקשת אינובייטיב לאכוף רק את החיוב הכספי מתוך הפסק, למעט צו המניעה. "יש בכלל מאתיים – מנה (מאה – ש"פ)" [בבלי סנהדרין לא, א; וראו גם [חוק הפרשנות](#), התשמ"א-1981, [סעיף 12](#)]. בהתאם לכך, בכלל הזכות לאכיפת כלל הסעדים בפסק – הזכות לאכיפת חלקם. [חוק החוזים](#) קובע שקיום חוזה עדיף מביטולו [חוק החוזים (חלק כללי), התשל"ג-1973, [סעיף 25\(ב\)](#)]; ובהתאם לכך – "ניתן החוזה להפרדה לחלקים ועילת הביטול נוגעת רק לאחד מחלקיו, ניתן לביטול אותו חלק בלבד" [שם, סעיף 19]. ניתן להקיש מהגיון של הוראות אלה לענייננו. אכיפת פסק-חוץ עדיפה על אי-אכיפתו [כלעיל בפסקה 18]. לפיכך, אכיפת חלקית של פסק-חוץ, המכיל חיובים שונים הניתנים להפרדה, כבענייננו – עדיפה על אי-אכיפתו.

31. אעיר כי אילולא הוויתור של אינובייטיב על אכיפת החיוב הלב-כספי – הייתי נוטה לדחות את טענות ליאור נגד אכיפתו של צו המניעה, ולהורות על אכיפתו המלאה של הפסק. **אולם, הסתפקותה-במועט של אינובייטיב חסכה דיון בכמה סוגיות שליאור עורר בתשובתו; וראוי לברך על חיסכון זה בזמן שיפוטי, ולא לסכלו.**

32. **אין מקום גם להסתייגות ליאור מן הלגיטימיות של הפיצוי העונשי שהשית עליו בית המשפט האמריקאי, בהתאמה גמורה לדין ולפרקטיקה המשפטית המקובלים בארה"ב. הגם שהפסיקה הישראלית גורסת שימוש מצומצם בדוקטרינה זו – אין היא זרה לדין הישראלי; ובוודאי שיישומה בהקשרי זדון, כבענייננו, אינו סותר את תקנת הציבור [בג"ץ 5239/11 אבנרי נ' הכנסת (פורסם בנבו) 15.4.2015], פסקה 36 בפסק דינו של כב' השופט י' עמית, והאסמכתאות הרבות המוזכרות שם אודות הדין המצוי והרצוי בישראל ובמשפט המשווה; שלמה פרידלנדר, **פיצויים עונשיים בדיני הנזיקין**, תזה לקבלת תואר מוסמך במשפטים מאוניברסיטת בר-אילן, 1999.**

33. לבסוף, לא מצאתי ממש גם בטענת ליאור כאילו הפסק לא נקב במועד לביצוע החיוב הכספי הנקוב בו. כפי שציין עו"ד קורמן [בחוות דעתו, סעיף 121-122] – משתמעת מן הפסק כוונה לביצועו לאלתר. זוהי ההנחה הפרשנית לגבי כל פסק, אלא אם נקב בתאריך אחר לקיום החיוב הפסק. כך משתמע גם מלשון הפסק, ומהוראת הריבית הפדרלית החוקית, אשר נקבע במפורש כי תחול מתאריך הפסק. פשוט, אפוא, שהפסק אופרטיבי מתאריך נתינתו.

הוצאות

34. אינובייטיב היא הזוכה בהליך, וככזו היא זכאית להוצאותיה הריאליות והסבירות.
35. אינובייטיב הגישה בקשה מתוקנת אחרי בקשתה המקורית, בהתאם להחלטת מיום 13.8.17, שבה התרתי זאת, תוך ציון כי תיקון כזה יכול שיהיה כרוך בהוצאות. ליאור אכן ביקש הוצאות בעקבות הגשתה של הבקשה המתוקנת. אינובייטיב הכחישה תיקון ליקויים, אך הודתה בשיפורים.
36. רוב-רובם של השיפורים בבקשה המתוקנת, ובחוות הדעת השנייה שצורפה לה, היו בבחינת תגובה לתשובת ליאור. בשים לב למבנה הדרישות בחוק לאכיפת פסק-חוף – אינובייטיב לא הייתה מצופה להיכנס לפני ולפנים של ההליך האמריקאי, לפני שליאור העלה בתגובתו את השגותיו הקונקרטיות לגביו. לפיכך, כל התוספות הללו בבקשה המתוקנת ובחוות הדעת השנייה אינן בבחינת תיקונים המצדיקים הוצאות לטובת ליאור.
37. אדרבא, משכל אותן טענות של ליאור נדחו, ולא סתם נדחו אלא כטענות קנטרניות וטורדניות – הצורך של אינובייטיב להגיש בעקבותיהן תיקונים וחוות דעת מורחבים מצדיקים הוצאות מוגברות לטובת אינובייטיב.

38. יחד עם זאת, יש מקום להתחשב גם בכך שבקשתה הראשונית של אינובייטיב, וחוות הדעת שתמכה בה, היו לקוניות מדי. ההליך האמריקאי הנדון היה כרוך בנסיבות מיוחדות, שחייבו התייחסות מפורטת יותר כבר בשלב הבקשה הראשונית. אזכיר כי הפסק מושא הבקשה לאכיפה היה בלתי מנומק, בשים לב לכך שלבקשה הראשונית לא צורף תזכיר ההנמקה. ההליך התנהל בעוד ליאור שוהה בתאילנד, ובלתי מיוצג בחלקים של ההליך. במסגרת ההליך התנהלו עשרות הליכי ביניים חסויים במידה כזו או אחרת. בנסיבות אלה, היה מצופה מאינובייטיב לעבות מלכתחילה את הבקשה וצרופותיה, כדי להניח את דעת בית המשפט כאן שאכן ההליך האמריקאי היה תקין, בהיבטים הרלבנטיים לדרישותיו של החוק, ובכללם האפשרות הסבירה של ליאור להתגונן באותו הליך. חסרים אלה בבקשה הראשונית, יחד עם חסרי התרגום בבקשה המתוקנת, מצדיקים הפחתת-מה של ההוצאות המוקברות שהיו נפסקות לטובת אינובייטיב אילולא כן.

סיכום וסעדים

39. זוהי בקשה לאכיפת חיוב כספי בפסק-חוץ.
40. בית משפט פדרלי אמריקאי דן בתביעת אינובייטיב נגד ליאור, מנהלה לשעבר, וקבע כי ליאור גרם לאינובייטיב, בזדון, נזק רב. לפיכך חייבו לשלם לה פיצויים בגין הנזק המיוחד שאינובייטיב הוכיחה ובגין נזק כללי; וכן השית עליו פיצוי עונשי, וחייבו בריבית על הסכומים הפסוקים. בית המשפט הוסיף והעניק לאינובייטיב צו מניעה האוסר על ליאור להתחרות בה ולפגוע בה בדרכים נוספות; אך כאמור חלק זה של הפסק הוחרג מבקשת האכיפה. ערעורו של ליאור לבית המשפט הפדרלי לערעורים נדחה, וכמוהו נדחתה בקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון של ארה"ב.
41. המומחה לדין האמריקאי מטעם אינובייטיב סקר את ההליך המשפטי האמריקאי וקבע שהיה תקין; כי ניתנה לליאור הזדמנות הוגנת להתגונן במסגרתו; וכי התקיימו בפסק-החוץ, מושא הבקשה שלפניי, כל דרישותיו של חוק אכיפת פסקי-חוץ. המומחה שלל התקיימותן של עילות לאי-אכיפת הפסק לפי חוק זה.
42. ליאור טען טענות עובדתיות שונות נגד תקינותו של ההליך האמריקאי; אך לא תמך אותן בתצהיר ולא הוכיחן בראיות אחרות, לרבות ובמיוחד בחוות דעת נגדית של מומחה לדין האמריקאי. ליאור הוסיף וטען גם טענות משפטיות שונות, שלא מצאתי בהן ממש, ואשר נחזו כניסיונות סרק משפטיים לדחוק את הקץ ולעכב את אכיפת הפסק. טענות אלו נסתרו, אחת לאחת, בטיעוניה של אינובייטיב ובחוות דעתו של המומחה מטעמה, והן נדחות בפסק דין זה.
43. הליך של אכיפת פסק-חוץ אינו ערעור על פסק-החוץ. הכלל הוא שפסק-חוץ ייאכף בישראל, בכפוף לדרישות החוק; ודרישות החוק אינן לכך שבית המשפט הישראלי יבחן ויאשר שוב את

נכונותו של הפסק, אלא רק לכך שבית המשפט הישראלי יוודא את תקינותו. אינובייטיב הרימה את הנטל להוכיח את תקינות הפסק, וליאור לא הרים את הנטל לפסול אותו מאכיפה.

44. אינובייטיב זכתה בהליך האכיפה. ליאור התגונן בהליך באופן ארכני, קנטרני וטורדני. גם מצד אינובייטיב היו פגמים בהליך, אך אלו היו טפלים להתנגדות השרק של ליאור. לפיכך ייפסקו לזכות אינובייטיב הוצאות, בסכום שישקלל היבטים אלה.

45. לאור המקובץ, פסק-החוץ הנדון, כמפורט במבוא לפסק הדין, מוכרז בזה כאכיף בישראל. ליאור ישלם לאינובייטיב את סכום החיוב הפסוק, לרבות הריבית הנקובה בפסק בגין התקופה שאחרי תאריך הפסק עד היום, עד יום 15.7.19; אחרת יישא הסכום הנכון להיום הפרשי הצמדה וריבית פיגורים לפי [חוק פסיקת ריבית והצמדה](#), התשכ"א-1961.

46. אינובייטיב רשאית להגיש בקשה לשומת הוצאות (לרבות שכ"ט עו"ד) עד יום 1.7.19, שכמובן תועבר לתשובת ליאור לפני שיוחלט בה.

תזכורת פנימית ליום 3.7.19.

ניתן היום, י"ג סיוון תשע"ט, 16 יוני 2019, בהעדר הצדדים.

שלמה פרידלנדר 54678313
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)